

betales i Løbet af 21 Aar med Renter og Afdrag, 7 pCt.; det er muligt, at det er strengt nok, men jeg indrømmer, at det er nødvendigt. Det kan gerne være, at det var bedre ligefrem at sætte en 21 Aars Frist, der kun under ekstraordinære Forhold kunde udstrækkes til længere Tid. Jeg vilde næsten foretrække, at den Bestemmelse, der dog er i Statutterne, kommer ind i selve Lovforslaget. Ogsaa ved Husmandskreditforeningen træffer man lignende Foranstaltninger, det vil sige en kortere Afdragstid, nemlig 45 Aar. Det er, saa vidt jeg veed, den Forening, der har den korteste Afdragstid, idet man erkender, at de jordløse Huse snart kunne svinde bort og blive til ingen Ting, og at man derfor maatte have en kortere Afdragstid end de øvrige Foreninger. Her gaar man, som sagt, meget videre, og jeg tror, det er nyttigt, at man gør den Forandring, som her er optagen. Man sikrer sig ogsaa paa anden Maade. De andre Kreditforeninger er det ikke paalagt, saa vidt jeg kan huske, at have noget Garantifond, det paalægges her ifølge § 3. Heller ikke har man i de andre Foreninger Bestemmelser om, at udtrædende Medlemmer først erholde den dem eventuelt tilkommende Andel i Reserverfonden ubetalt, naar Afdelingen ved Indfrielse af hele sin Obligationsgæld afvikles, og heller ikke har man i de andre Foreninger Bestemmelser om, at det samlede Beløb af de af Foreningen udstedte Kasseobligationer ikke uden Lovgivningsmagtens Samtykke maa overstige 10 Millioner Kroner. Man har overhovedet ikke, saa vidt jeg husker, fastsat noget Maksimum i de andre Kreditforeningslove, saa det forekommer mig nok, at der i den Henseende her er truffet adskillige betryggende Bestemmelser, og at der kan træffes flere. Jeg kunde nævne en, som jeg kunde ønske truffet, og det er den, at Foreningens Revisorer vælges af Indenrigsministeren, men ikke blot stadfæstes af ham; jeg tror, at det vilde være mere betryggende, hvis Revisorerne vare aldeles uafhængige af selve Foreningen og valgtes af Indenrigsministeren. En dygtig og energisk Revision kan have megen Indflydelse paa en Kreditforenings Gang i det hele taget. Derfor vil jeg foretrække i Stedet for en Stadfæstelse af Valget, hvad der ikke siger meget efter min Mening, hellere at lade Ministeren vælge dem.

At der er Trang til en saadan Kreditforening er der allerede peget paa af den første ærede Taler, idet de industribrivende gentagne Gange have forhandlet det og udtalt sig for det, og at det er saa, vi se ogsaa Rendsgerningerne derved, at der er flere af

de største Kreditforeninger, som slet ikke optage industrielle Ejendomme, og selv om de optage dem, give de kun saa ubetydelige Laan deri, at det er umuligt for de paagældende at benytte dem. Selv for Kreditforeninger for mindre Ejendomme gælder det saaledes, at der kommer Laansøgere med smaa Møller, med smaa industrielle Etablissements osv., men de paagældende Kreditforeninger spørge kun, hvad de vedkommende Ejendomme ere værd til Nedbrydning; det er det eneste Hensyn, de tage, hvad der jo egentlig vil sige, at der ikke kan tages Hensyn til dem, stont der vel kan tillægges det Betydning som et lille Moment, men dog saa lille, at det ikke er til nogen Nytte for de paagældende, og paa samme Maade gaar det, saa vidt jeg veed, ogsaa i de andre Kreditforeninger; der er altsaa uden Tvivl Trang dertil, og hvis man ad den Vej kunde hjælpe den naturlige Industri, skulde jeg ikke have noget derimod. Man kan vel ikke nægte, at Møller og Gæstgiverier maa komme ind under Foreningen. Jeg antager, at Gæstgiverier ogsaa komme ind derunder; der er nævnt Hoteller, men det maa vel blive det samme; det har været antaget i det andet Ting baade af Ministeren og af Tingmændene. Møller, Hoteller, Teglværker og naturligvis Fabriker og andre mindre industrielle Etablissements maa komme ind derunder. Der er Trang for de paagældende til at fries ud af Kapitalens og til Dels Bankernes Nag, fordi deres Industri ikke er i Stand til at bære de store Procenter af Renter og Afdrag, og til, at de kunne udfries deraf, tror jeg, at en saadan Forening vilde være meget nyttig. Saavidt jeg har lagt Mærke til, har den højtærede Minister erklæret sig nogenlunde tilfreds med den Maade, hvorpaa Lit. a. af § 1 er affattet med Hensyn til Taksationer. Ganske vist siger det ikke meget, thi den henviser til fremtidig Forhandling mellem Ministeren og den paagældende Forening, men den højtærede Indenrigsminister vil ogsaa vide ikke at give Stadfæstelse paa Statutterne, inden han har Sikkerhed for, at Taksationsreglerne ere nogenlunde betryggende; og han vil ogsaa tage Hensyn til, hvilke Mænd der ville komme til at staa bagved hele denne Bevægelse. Overhovedet forekommer det mig, at Loven paa sin Vandring i Folketinget fra i Fjor til i Aar — og i Aar er det jo, Forandringerne ere foretagne — har indgaaet saadanne gode og nyttige Forandringer, at den nu har temmelig betryggende Regler, selv om de ogsaa for mit Vedkommende vilde kunne gøres mere betryggende. — Med disse Ord skal jeg anbefale Lovfor-